

Josep Maria Campistol,

director general de l'Hospital Clínic de Barcelona

«La meva filosofia:
tot és possible a la vida menys
ressuscitar els morts,
de moment»

Text > JOSEP CAMPMAYÓ, escriptor

Fotos > FRANCISCO AVIA

Josep Maria Campistol Plana enguany farà seixanta-cinc anys. Però no vol sentir a parlar de jubilació. Esportista, vital i energètic, el director general de l'Hospital Clínic no sembla mai cansat. Nascut a Girona el 5 de maig de 1960, és fill i germà de metges. Presumeix de *gironitat* pels quatre costats, malgrat que des dels anys setanta viu a Barcelona. Hi va arribar per estudiar i ja s'hi va quedar.

>> Josep Maria Campistol.

En el seu lluminós despatx de l'Hospital Clínic, la fotografia del doctor Josep Campistol, pediatre de moltes generacions de gironins i gironines i pare seu, manté un lloc de privilegi. Mostra la imatge amb orgull filial i un afecte en la mirada que no vol amagar. La mateixa mirada nostàlgica que dedica a la figura femenina del retrat, la Maria Assumpció, quan diu: «El meu pare i la meva mare». El doctor Campistol ha estat director de l'Institut de Nefrologia de l'Hospital Clínic (2004-2014), director mèdic del centre (2014-2016) i, d'ençà de l'any 2016, n'és el director general.

Els Campistol sou de Girona de tota la vida?

Sí. El pare era de la Bisbal i la mare, de Banyoles. Però jo vaig néixer a Girona. Vivíem al carrer de Santa Clara, 54, al bell mig del Barri Vell, i l'any 1977 van comprar un pis a l'avinguda de Jaume I, a tocar de l'oficina de Correus. Aquells anys, la mainada que no es visitava amb el meu pare ho feia amb el seu bon amic, el doctor Roch.

Vós vau conèixer la Girona dels seixanta i setanta prou bé.

Parla'm de tu, si us plau.

>> Al Clínic de Barcelona.

Així doncs, recordes bé aquella ciutat.

Molt. La recordo molt. De fet, tot i marxar amb disset anys a estudiar a fora, he continuat lligat a la ciutat. Des de l'any 1977 he viscut a Barcelona, llevat dels dos anys que vaig passar a Boston. Però continuo lligat a Girona des del primer dia. Soc fill de Girona.

Fill de quina Girona?

La Girona dels set anys al Vicens Vives, on vaig fer el batxillerat. D'aquells anys en tinc un record molt bo, fins al punt que em mantinc actiu en un grup de xat en què ens trobem una vuitantena d'exalumnes. I soc de la Girona que fins a l'any 1975 era una ciutat trista, grisa, de capellans, avorrida i lletja. Fins a l'arribada de la democràcia, que la va transformar en la ciutat esplendorosa que és ara. I amb un element que va ser molt important a la meua vida: el Tennis de Palau. El meu pare en practicava, el meu germà Jaume també. I fins i tot en vaig ser campió provincial i campió de Catalunya.

Així que soc fill d'aquesta Girona: la del Vives i la del Club de Tennis Girona.

Malgrat que has viscut a Barcelona des de l'any 1977, hi has mantingut el lligam?

Sí. L'hi he mantingut, amb més o menys intensitat, però l'hi he mantingut. Vaig estudiar molt i vaig treballar molt, però Girona sempre ha estat present. Hi anàvem sovint a veure la mare i el pare, fins que es van morir. Tinc un germà que fa de dentista a la ciutat; hi tinc amics i jugo a pàdel a Girona sovint. Porto Girona en el cor. Quan hi vaig, la veig canviada, i per bé. Quan passejo per la plaça de la Independència, la Rambla, el pont de Pedra, la plaça de Catalunya..., a tot arreu, penso que és un autèntic privilegi ser de Girona.

>> Josep Maria Campistol amb Ada Colau.

És només un canvi estètic? O ha canviat quelcom de l'ànima de la ciutat?

N'ha canviat l'esperit, el sentit d'obertura, la manera com s'hi viu el turisme. La ciutat està preciosa, s'han cuidat de fer-la bonica. Alguna vegada he anat a veure el Girona FC. Hi anava de jove, quan no estava de moda com ara. Havia anat, fins i tot, a veure el Girona jugar a Vista Alegre. Com abans explicava, mantinc activitat amb un xat de gironins i gironines del Vives que tot el dia parlen de Girona i retransmeten els resultats del Girona i del Barça.

Vivint a Barcelona, però, has tingut la sensació que eres un exiliat gironí a la capital?

Aquesta és una conversa que hem tingut sovint amb la meua dona, que és d'Eivissa. És cert que de jove, mentre estudiava a Barcelona, tornava a Girona menys del que ho feien altres amics. Alguns tornaven a casa cada cap de setmana; jo no. Però no he trobat a faltar viure a Girona, perquè les oportunitats que m'ha obert ser a Barcelona no me les hauria pogut oferir Girona.

Vols dir que, en algun moment, vas pensar que per «fer-te gran» havies de deixar Girona?

Va venir tot sol. Era clar que en el meu camp, el de la medicina, Barcelona podia oferir unes oportunitats que Girona no. Quan vaig acabar el MIR, tenia molt clar que em volia quedar al Clínic. Mai em vaig plantejar anar a treballar al Trueta. Ara, quan vaig començar, fent el MIR aquí, al Clínic, mai de la vida hauria imaginat que n'acabaria sent el director general. Al final, la vida et va portant les coses. Si he acabat escollint quedar-me a Barcelona, ha estat també gràcies al fet que la meua dona sigui d'Eivissa, per allò de ni a Eivissa, ni a Girona. A Barcelona, territori neutral. Ella és ginecòloga i ha pogut exercir amb comoditat la seva carrera a la capital.

La Facultat de Medicina de Girona és considerada una de les millors. Si ha-

gués existit quan vas estudiar, potser les coses haurien estat diferents?

És una pregunta difícil, aquesta. No sé què hauria passat, però em considero una persona ambiciosa. A ningú no se li escapa que la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona, per història, per volum, és més bona facultat. Ja he dit abans que la Girona de fa cinquanta anys, malgrat que el dictador ja era mort, continuava sent una ciutat grisa. Se'm quedava petita. I repeteixo, soc ambiciós, en el sentit més positiu de l'expressió, cosa que segurament m'hauria fet decantar igualment per venir a Barcelona. Em passa quan anem a Eivissa. M'agrada molt anar-hi, però de seguida se'm queda petita. Necessito més estímuls. La gent amb què treballa ja em coneix. Necessito pensar en gran. Tinc tres fills, i els agrada molt Eivissa, perquè els agrada la tranquil·litat. A mi no m'agrada gaire, la tranquil·litat.

No he trobat a faltar viure a Girona, perquè les oportunitats que m'ha obert ser a Barcelona no me les hauria pogut oferir Girona

>> Acte de reconeixement als residents del 2023.

>> L'Hospital Clínic i el Campus Vall d'Hebron, junts a Healthio 2018.

Sempre que puc parlo de Girona. De la capital i de la demarcació. I en parlo molt bé. Solc convidar els col·legues de tot el món a visitar Girona, Figueres, la Costa Brava, Púbol. Ara Girona es coneix arreu del món.

Quantes hores dorms?

Poquetes. No més de cinc hores i mitja, entre setmana. Dissabte i diumenge, una mica més, set hores.

Quan vas anar a Boston, d'on deies que eres?

Era l'any 1991, just abans dels Jocs Olímpics de Barcelona, així que era fàcil agafar la capital catalana com a referent per explicar el meu origen.

Ara seria diferent?

Completament. Ara, sempre que puc parlo de Girona. De la capital i de la demarcació. I en parlo molt bé. Solc convidar els col·legues de tot el món a visitar Girona, Figueres, la Costa Brava, Púbol. Ara Girona es coneix arreu del món. El boom del ciclisme i del turisme, l'equip de futbol i el Museu Dalí han estat clau.

Ets un nefròleg de prestigi internacional, per què et vas decantar per la nefrologia i no per la pediatria, com el pare?

Mai m'ha agradat la pediatria. El meu pare ho sabia. Ja tinc un germà que és

>> Josep Maria Campistol durant un acte de reconeixement als jubilats i jubilades del Clínic.

pediatre. M'agraden els nens, però no m'agraden els nens malalts. M'agrada molt la immunologia i vaig estar a punt de dedicar-m'hi, però m'agrada molt el contacte amb el malalt. En un moment de la meva formació vaig poder combinar aquest tracte amb el malalt amb la immunologia. El doctor Lluís Revert, gironí nascut al costat de l'antiga Clínica de l'Esperança de Girona, em va ajudar a entendre que la nefrologia ajuntava les dues coses.

Parlant de canvis a la ciutat, la Clínica de l'Esperança s'ha reconvertit.

Sí, en l'hotel de luxe dels germans Roca i en tot un referent mundial del cacau, cert.

Com portes el tema de la gestió?

No soc un gerent, soc un director general. Vaig amb bata blanca. D'aquí a una estona tinc dotze malalts que m'esperen per passar consulta. Continuo fent de metge i procuro ser proper amb totes les persones que tracto. A més, faig classes, perquè l'hospital és un centre universitari, així que sovint hi puc participar tot ensenyant el que sé a altres persones.

Entre la docència, l'exercici de l'ofici o el despatx, què prefereixes?

M'agrada molt tota la feina que faig. Arribo a la feina content, malgrat els maldecaps. L'hospital és molt gran, amb molt talent i molt ric de coneixement. Però quan m'ho passo més bé és quan faig classes i quan tracto amb els malalts, perquè puc interactuar amb tranquil·litat amb les persones. Aquesta feina és molt exigent, i algunes vegades ho pots passar malament.

Què vol dir *passar-ho malament*?

Quan veus que hi ha gent que ho passa malament. Quan has de prendre decisions objectives, però que afectaran la vida d'altres. El país no passa pel seu millor moment, i tirar endavant una institució com aquesta no és fàcil. No m'agrada veure patir els malalts, i procuro que sigui el mínim possible.

Has fet seixanta-cinc anys, tens la jubilació a la vista?

No. Si la salut m'acompanya, i la família m'ho permet, m'agradaria continuar treballant. El meu pare va treballar fins als vuitanta-cinc anys.

>> Treballant al seu despatx.

>> Presentació de vuit obres d'art cedides al Clínic per artistes, en agraïment als professionals sanitaris.

No cal preguntar-te, doncs, per la vida postlaboral?

No m'imagino anant a donar menjar als coloms. Continuaré fent esport, que m'agrada molt i no n'he deixat de practicar mai. M'agrada llegir, anar al cinema... fer coses. No parar. No voldria desvincular-me del tot del món sanitari, mentre pugui aportar-hi quelcom, però voldria tenir temps per dedicar-me a la família. I a viatjar. De fet, amb la meva dona ens vam conèixer en un viatge al Marroc. A tots dos ens agrada molt viatjar.

Haver nascut a Girona ha modelat la teva manera d'entendre el món?

Segur. Som el fruit del nostre ambient. Tot ens influeix, sobretot les estacions a Girona. A mi m'agrada molt el fred, i recordo el de Girona quan anava a l'institut, a dos o tres graus. A Barcelona costa molt que això passi, per exemple. El temps jugant al Tennis de Palau, la competitivitat, l'esforç, la concentració, el fet de jugar en equip. M'agrada molt treballar en equip. El tennis ha influït molt en la meva vida.

Com t'agradaria que fos la Girona de l'any 2050?

Una Girona oberta, internacional, cosmopolita, lliure, que s'expressi i que

opti per la societat del coneixement. Universitària, moderna, que formi part d'una Catalunya moderna.

Amb el nou Trueta?

Evidentment. M'imagino el nou Trueta com ens imaginem el Clínic, però una mica més petit. I com ens imaginem el Clínic? Integrant-hi tres elements bà-

sics: assistència, docència i recerca. Els dos centres podrien formar un tàndem funcional impressionant.

La darrera pregunta: el teu optimisme és filosofia de vida?

És caràcter. La meua filosofia de vida és molt fàcil: tot és possible a la vida, menys ressuscitar els morts. De moment.

>> Visita de la ministra Mònica García al Clínic.